

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 522

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 26 iunie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 155 din 27 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 911, art. 912 și art. 224 din Codul de procedură penală din 1968	2–6
Decizia nr. 189 din 29 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	7–8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
960. — Ordin al ministrului transporturilor privind aprobarea Normei tehnice feroviare nr. 56-003: 2018 „Vehicule de cale ferată. Prescripții privind salubritatea, deratizarea, dezinsecția și dezinfecția vagoanelor-bar, vagoanelor-restaurant/bistro, vagoanelor-cușetă și de dormit”	9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 26 din 16 aprilie 2018 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	10–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 155

din 27 martie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 911, art. 912 și art. 224 din Codul de procedură penală din 1968

Petre Lăzăroiu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 911, art. 912 și art. 224 din Codul de procedură penală din 1968, excepție ridicată de Cornelia Grumeza, Daniela Oprescu și Ioan Tudor în Dosarul nr. 5.243/86/2014/a3 al Tribunalului Suceava — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.157D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 911 și art. 912 alin. 2—5 din Codul de procedură penală din 1968, deoarece autorii nu au formulat critici concrete de neconstituționalitate.

4. De asemenea, pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 912 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, deoarece, pe de o parte, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra acestui text constatând că este suficient de clar și, pe de altă parte, nu este de admis ca printr-o decizie a instanței de contencios constituțional să se intervină asupra unui text abrogat și să se dea o nouă interpretare acestuia contrară celei date de către instanțele judecătorești de drept comun de-a lungul timpului, deoarece, în acest caz, unicul scop urmărit de către autori este de a obține o aplicare retroactivă a unei eventuale decizii de admitere a Curții Constituționale, nulitatea operând *ex tunc* din momentul din care actul a fost efectuat. Or, dacă actul a fost efectuat în baza unei legi, iar legea ar fi declarată neconstituțională, a aplica decizia Curții Constituționale ar însemna acordarea unor efecte retroactive acesteia.

5. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 din Codul de procedură penală din 1968, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată a acesteia, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 14 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 5.243/86/2014/a3, **Tribunalul Suceava — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 911, art. 912 și**

art. 224 din Codul de procedură penală din 1968, excepție ridicată de Cornelia Grumeza, Daniela Oprescu și Ioan Tudor în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale la fond.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate, se susține că dispozițiile art. 911 și art. 912 din Codul de procedură penală din 1968 sunt neconstituționale în măsura în care permit implicit ca actele de interceptare și înregistrare efectuate în baza autorizării dată de judecător, prin mandat de supraveghere tehnică, să fie realizate în afara cadrului unui proces penal, ori atunci când sunt puse în aplicare de alte organe în afara procurorului și a organelor de cercetare penală. Faptul că organele de urmărire penală au nesocotit condițiile impuse de art. 911 și art. 912 din Codul de procedură penală din 1968 privind modalitatea de punere în executare a autorizațiilor emise de judecător, prin „sprijinul tehnic” obținut din partea unor organe care nu au competență legală de cercetare penală, echivalează cu desfășurarea măsurilor de supraveghere tehnică fără autorizație, ambele situații fiind în măsură să aducă atingere unor drepturi fundamentale într-un stat de drept: viața intimă, familială și privată și secretul corespondenței. Deși, din punct de vedere teoretic, sunt impuse anumite restricții și limitări instituite pentru a exclude abuzuri ale autorităților, se constată că activitățile privind interceptările și înregistrările, chiar dacă ar trebui desfășurate numai de procuror ori de organele de cercetare penală, sunt în realitate apanajul Serviciului Român de Informații, care realizează supravegherea doar din punct de vedere tehnic, fapt devenit notoriu, învederat recent de Tribunalul București — Secția I penală și de Avocatul Poporului în opiniile comunicate Curții Constituționale la Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016, paragrafele 15 și 17.

8. Totodată, dispozițiile art. 224 din Codul de procedură penală din 1968 sunt neconstituționale în măsura în care faza actelor premergătoare permite efectuarea actelor ce constituie mijloace de probă în sensul art. 64 din același cod. Actele premergătoare pot fi efectuate din momentul sesizării până la începerea urmăririi penale, sau numai în scopul de a completa ori verifica informațiile referitoare la săvârșirea unei infracțiuni, fiind exclusă această posibilitate în cazurile în care sesizarea conține suficiente date pentru începerea urmăririi penale, ori atunci când a fost atins scopul urmărit, o eventuală continuare a acestora ulterior acestui moment fiind echivalentă cu eludarea garanțiilor procesuale ce trebuie asigurate participanților la procesul penal.

9. Această modalitate arbitrară de aplicare a dispozițiilor art. 911, art. 912 și art. 224 din Codul de procedură penală din 1968 face posibilă administrarea de către acuzare a unei părți importante din materialul probator în defavoarea celui care nu are încă stabilită vreo calitate (învinuit/inculpat), atunci când sunt luate unele măsuri procesuale, cum sunt cele privind supravegherea tehnică încă din faza actelor premergătoare, când urmărirea penală nu a fost începută nici măcar *in rem*, chiar dacă uneori, mai grav, persoana este cunoscută cu mult timp înainte de a se dispune urmărirea penală față de aceasta.

10. Astfel, se poate ajunge în situația de a lipsi o persoană de dreptul de a fi apărată de un avocat. Totodată, se încalcă și principiul legalității și imparțialității care guvernează activitatea procurorilor ce impune respectarea principiului loialității administrării probelor și a dreptului la apărare a învinutului/suspectului și inculpatului. Loialitatea decurge din dreptul la un proces echitabil și implică o anumită moralitate procedurală a organelor de urmărire penală în activitatea de strângere a probelor aptă de a asigura credibilitatea actului de justiție și aflarea adevărului. Moralitatea procedurală este însă inexistentă atunci când „la adăpostul legii” sunt utilizate „șiretlicuri” în activitățile desfășurate, în special pentru realizarea măsurilor de supraveghere tehnică prin solicitarea și utilizarea „sprijinului tehnic” din partea unor organe ce exced celor de cercetare penală expres menționate la art. 201 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968.

11. **Tribunalul Suceava — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, critica autorului vizează două aspecte și se referă, pe de o parte, la posibilitatea conferită de Codul de procedură penală din 1968 de autorizare a interceptărilor și convorbirilor telefonice în afara cadrului unui proces penal, iar, pe de altă parte, la punerea în executare a autorizațiilor de interceptare emise de judecător de către alte organe decât cele prevăzute de lege — procurorul și organele de cercetare penală.

12. În ce privește primul aspect al criticilor, instanța de judecată apreciază că aceasta este diferită de soluția Curții Constituționale exprimată în deciziile sale. În acest sens sunt relevante considerentele Deciziei nr. 962 din 25 iunie 2009.

13. Interceptarea și înregistrarea convorbirilor pot fi dispuse, așa cum se prevede în alin. 1 al art. 91¹ din Codul de procedură penală, la cererea procurorului care efectuează ori supraveghează urmărirea penală. Administrarea unor astfel de mijloace de probă este plasată în cadrul primei faze a procesului penal, urmărirea penală putând fi începută, potrivit art. 221 și art. 228 din Codul de procedură penală din 1969, atât *in personam*, cât și *in rem*.

14. Prin urmare, față de motivarea Curții Constituționale, instanța apreciază că nu au intervenit aspecte noi care să justifice o schimbare a jurisprudenței Curții Constituționale sub aspectul de neconstituționalitate analizat.

15. Cât privește cel de-al doilea aspect al criticilor, instanța de judecată apreciază că argumentele invocate de Curtea Constituțională în Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016 nu sunt valabile în cazul punerii în aplicare a autorizațiilor de interceptare emise conform art. 91¹ și art. 91² din Codul de procedură penală din 1968, întrucât soluția legislativă cuprinsă în textele supuse excepției de neconstituționalitate este diferită de cea conținută în art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală.

16. Astfel, se constată că, potrivit art. 91² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, „procurorul procedează personal la interceptările și înregistrările prevăzute în art. 91¹ sau poate dispune ca acestea să fie efectuate de *organul de cercetare penală*. Persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări sunt obligate să păstreze secretul operațiunii efectuate”.

17. Prin urmare, instanța apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată în raport cu criticile formulate.

18. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

19. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale (Decizia nr. 962 din 25 iunie 2009 și Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016). Totodată, cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 din Codul de procedură penală din 1968, Guvernul arată că, împrejurarea că, în practică, se efectuează acte specifice urmăririi penale, în scopul eludării garanțiilor procesuale asigurate persoanelor implicate într-o urmărire penală, în speță, a dreptului la apărare, chiar dacă ar fi reală, reprezintă o problemă de aplicare a legii care nu intră sub incidența contenciosului constituțional (a se vedea Decizia nr. 141 din 5 octombrie 1999).

20. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, nu aduc atingere egalității în drepturi și nu afectează în niciun fel procesul de înfăptuire a justiției, întrucât instanța de judecată căreia i se prezintă ca mijloace de probă înregistrări ale convorbirilor sau înregistrări de imagini are datoria să examineze valabilitatea acestora sub toate aspectele efectuării lor. În plus, potrivit dispozițiilor legale criticate, interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau ale comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare se realizează cu autorizarea motivată a judecătorului.

21. Cât privește pretinsa încălcare a art. 28 din Constituție, Avocatul Poporului arată că interceptarea și înregistrarea unor convorbiri sau înregistrarea unor imagini fără acordul persoanei vizate poate avea loc în cazuri și în condiții limitativ și precis determinate. Sub acest aspect, respectarea condițiilor stabilite de Legea fundamentală pentru restrângerea exercițiului dreptului consacrat de art. 28, precum și asigurarea garanțiilor împotriva unor îngrijiri abuzive ale exercițiului dreptului respectiv rezultă chiar din analiza redactării textelor legale criticate.

22. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

23. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

24. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 91¹ cu denumirea marginală *Condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare*, art. 91² cu denumirea marginală *Organele care efectuează interceptarea și înregistrarea* și art. 224 cu denumirea marginală *Acte premergătoare*, toate din Codul de procedură penală din 1968, care au următorul conținut:

— Art. 91¹: „(1) *Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare se realizează cu autorizarea motivată a judecătorului, la cererea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în condițiile prevăzute de lege, dacă sunt date ori indicii temeinice privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni pentru care urmărirea penală se efectuează din oficiu, iar interceptarea și înregistrarea se impun pentru stabilirea situației de fapt ori pentru că identificarea sau localizarea participanților nu poate fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată.*”

(2) Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare pot fi autorizate în cazul infracțiunilor contra siguranței naționale prevăzute de Codul penal și de alte legi speciale, precum și în cazul infracțiunilor de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede sau alte valori, în cazul infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, în cazul unor alte infracțiuni grave ori al infracțiunilor care se săvârșesc prin mijloace de comunicare electronică. Dispozițiile alin. 1 se aplică în mod corespunzător.

(3) Autorizația se dă pentru durata necesară interceptării și înregistrării, dar nu pentru mai mult de 30 de zile, în camera de consiliu, de președintele instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia, în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală. În lipsa președintelui instanței autorizația se dă de către judecătorul desemnat de acesta.

(4) Autorizația poate fi reînnoită, înainte sau după expirarea celei anterioare, în aceleași condiții, pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile.

(5) Durata totală a interceptărilor și înregistrărilor autorizate, cu privire la aceeași persoană și aceeași faptă, nu poate depăși 120 de zile.

(6) Înregistrarea convorbirilor dintre avocat și partea pe care o reprezintă sau o asistă în proces nu poate fi folosită ca mijloc de probă decât dacă din cuprinsul acesteia rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea de către avocat a unei infracțiuni dintre cele prevăzute la alin. 1 și 2.

(7) Procurorul dispune încetarea imediată a interceptărilor și înregistrărilor înainte de expirarea duratei autorizației dacă nu mai există motivele care le-au justificat, informând despre aceasta instanța care a emis autorizația.

(8) La cererea motivată a persoanei vătămate, procurorul poate solicita judecătorului autorizarea interceptării și înregistrării convorbirilor sau comunicărilor efectuate de aceasta prin telefon sau orice mijloc electronic de comunicare, indiferent de natura infracțiunii ce formează obiectul cercetării.

(9) Autorizarea interceptării și a înregistrării convorbirilor sau comunicărilor se face prin încheiere motivată, care va cuprinde: indiciile concrete și faptele care justifică măsura; motivele pentru care stabilirea situației de fapt sau identificarea ori localizarea participanților nu poate fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată; persoana, mijlocul de comunicare sau locul supus supravegheerii; perioada pentru care sunt autorizate interceptarea și înregistrarea.”

— Art. 91²: „(1) Procurorul procedează personal la interceptările și înregistrările prevăzute în art. 91¹ sau poate dispune ca acestea să fie efectuate de organul de cercetare penală. Persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări sunt obligate să păstreze secretul operațiunii efectuate, încălcarea acestei obligații fiind pedepsită potrivit Codului penal.

(2) În caz de urgență, când întârzierea obținerii autorizării prevăzute în art. 91¹ alin. 1, 2 și 8 ar aduce grave prejudicii activității de urmărire penală, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală poate dispune, cu titlu provizoriu, prin ordonanță motivată, înscrisă în registrul special prevăzut în art. 228 alin. 11, interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor, pe o durată de cel mult 48 de ore.

(3) În termen de 48 de ore de la expirarea termenului prevăzut în alin. 2, procurorul prezintă ordonanța, împreună cu

suportul pe care sunt fixate interceptările și înregistrările efectuate și un proces-verbal de redare rezumativă a convorbirilor, judecătorului de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în vederea confirmării. Judecătorul se pronunță asupra legalității și temeiniciei ordonanței în cel mult 24 de ore, prin încheiere motivată dată în camera de consiliu. În cazul în care ordonanța este confirmată, iar procurorul a solicitat prelungirea autorizării, judecătorul va dispune autorizarea pe mai departe a interceptării și înregistrării, în condițiile art. 91¹ alin. 1—3 și 8. Dacă judecătorul nu confirmă ordonanța procurorului, va dispune încetarea de îndată a interceptărilor și înregistrărilor, iar cele efectuate vor fi șterse sau, după caz, distruse de către procuror, încheindu-se în acest sens un proces-verbal care se comunică în copie instanței.

(4) Convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate care nu privesc fapta ce formează obiectul cercetării sau nu contribuie la identificarea ori localizarea participanților se arhivează la sediul parchetului, în locuri speciale, în plic sigilat, cu asigurarea confidențialității, și pot fi transmise judecătorului sau completului investit cu soluționarea cauzei, la solicitarea acestuia. La soluționarea definitivă a cauzei, acestea vor fi șterse sau, după caz, distruse de către procuror, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.

(5) Convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate pot fi folosite și în altă cauză penală dacă din cuprinsul acestora rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 91¹ alin. 1 și 2.”

— Art. 224: „(1) În vederea începerii urmăririi penale, organul de urmărire penală poate efectua acte premergătoare.

(2) De asemenea, în vederea străngerii datelor necesare organelor de urmărire penală pentru începerea urmăririi penale, pot efectua acte premergătoare și lucrătorii operativi din Ministerul de Interne, precum și din celelalte organe de stat cu atribuții în domeniul siguranței naționale, anume desemnați în acest scop, pentru fapte care constituie, potrivit legii, amenințări la adresa siguranței naționale.

(3) Procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă.”

25. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la România ca stat de drept, art. 20 referitor la Tratatul internațional privind drepturile omului, art. 21 alin. (1) și (2) referitor la accesul liber la justiție, art. 24 referitor la Dreptul la apărare, art. 53 referitor la Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 132 alin. (1) referitor la principiul legalității activității procurorilor, art. 142 referitor la Curtea Constituțională, precum și prevederile art. 6 — Dreptul la un proces echitabil și art. 8 — Dreptul la respectarea vieții private și familiale, ambele din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

26. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 1.454 din 4 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 27 ianuarie 2011, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 ultimul alineat din Codul de procedură penală din 1968, precum și a celor cuprinse în secțiunea V¹ capitolul II a titlului III din Codul de procedură penală din 1968, statuând că dispozițiile din Codul de procedură penală din 1968 referitoare la interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin

orice mijloc electronic de comunicare prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]*”.

27. Totodată, prin Decizia nr. 709 din 17 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 29 iulie 2008, Curtea a reținut, cu privire la vechea reglementare, că, potrivit dispozițiilor art. 91⁶ alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, mijloacele de probă referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video pot fi supuse expertizei tehnice la cererea procurorului, a părților interesate sau, din oficiu, de către instanță, judecătorul având datoria să examineze valabilitatea acestora sub toate aspectele legalității și temeiniciei autorizării și efectuării înregistrărilor.

28. În continuare, prin aceeași decizie mai sus citată, Curtea Constituțională a menționat și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume Hotărârea din 6 mai 2003, pronunțată în *Cauza Coban (Asim Babuscum) împotriva Spaniei*, în care reclamantul invoca nulitatea înregistrărilor convorbirilor sale telefonice, întrucât nu îndeplineau condițiile de legalitate și proporționalitate. După ce a reamintit faptul că admisibilitatea probelor este o problemă ce ține de reglementările naționale și că revine jurisdicțiilor naționale să aprecieze elementele care le sunt prezentate, Curtea de la Strasbourg a stabilit că respectiva condamnare penală a intervenit în urma unei proceduri contradictorii, pe baza probelor discutate de părți. Reclamantul a avut posibilitatea de a interoga martorii audiați și de a contracara depozițiile care îi erau defavorabile. De asemenea, în privința înregistrărilor convorbirilor telefonice, s-a constatat că instanțele naționale au confirmat legalitatea strângerii acestor probe, iar reclamantul ar fi putut face observații în fața judecătorului cu privire la aceste înregistrări, care nu au constituit, de altfel, singurul mijloc de probă invocat de acuzare. Totodată, și în Hotărârea din 16 noiembrie 2006, pronunțată în *Cauza Klimentyev împotriva Rusiei*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, pentru a asigura dreptul la un proces echitabil, este esențial ca toate probele să fie prezentate de față cu acuzatul, în cadrul unei audieri publice, pentru a se putea oferi contraargumente. Acest lucru nu înseamnă totuși că declarațiile martorilor trebuie făcute în fața tribunalului pentru a fi admise ca mijloace de probă. Utilizarea declarațiilor din faza de instrucție penală a cazului nu încalcă, în principiu, prevederile art. 6 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, atât timp cât se respectă dreptul la apărare. De regulă, acest drept impune ca acuzatul să aibă ocazia de a pune întrebări martorului care depune mărturie împotriva sa, fie atunci când face aceste declarații, fie într-un stadiu ulterior al procedurilor.

29. De asemenea, Curtea, prin Decizia precitată nr. 1.454 din 4 noiembrie 2010, a mai statuat că nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și art. 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut,

ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate, la rândul lor, de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni (a se vedea și Decizia nr. 1.017 din 29 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 10 ianuarie 2013).

30. Totodată, Curtea a arătat că anumite aspecte invocate într-o cauză ori alta referitoare la modul de aplicare a dispozițiilor legale criticate nu constituie o problemă de constituționalitate, sens în care a reținut că „nu se poate admite însă ideea înfrângerii prezumției de constituționalitate ca urmare a aplicării unor dispoziții legale în contradicție cu legea ori cu principiile fundamentale”.

31. În plus, însăși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a validat prevederile legale contestate prin Hotărârea din 26 aprilie 2007, pronunțată în *Cauza Dumitru Popescu împotriva României*, paragraful 82. Astfel, după ce a reținut existența unei încălcări a art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, motivat de împrejurarea că la data comiterii faptelor legislația în materie era alta, a afirmat că în noul cadru legislativ (prin modificările aduse de Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codul de procedură penală din 1968 și a unor legi speciale și Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codul de procedură penală din 1968, precum și pentru modificarea altor legi) există numeroase garanții în materie de interceptare și de transcriere a comunicațiilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nepertinente. Așa fiind, dispozițiile legale criticate oferă protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc (a se vedea și Decizia nr. 50 din 2 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 28 aprilie 2017, paragraful 25).

32. În acest sens, prin Decizia nr. 92 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 20 mai 2014, și prin Decizia nr. 473 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 987 din 12 decembrie 2017, paragraful 22 — decizii referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² alin. 5 din Codul de procedură penală din 1968 —, Curtea a reținut că legiuitorul ordinar a reglementat în detaliu, în secțiunea V¹ din Codul de procedură penală din 1968, procedura referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video, Legea nr. 281/2003, Legea nr. 356/2006, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60/2006 și Legea nr. 202/2010 contribuind, rând pe rând, la instituirea unor proceduri de natură să confere un plus de garanții împotriva arbitrarului organelor de anchetă. Astfel, dacă în varianta codului existentă anterior apariției Legii nr. 281/2003, procedura era sumar prevăzută, înregistrările audio sau video putând fi efectuate cu autorizarea prealabilă a procurorului desemnat, cu condiția existenței unor indicii temeinice privind pregătirea ori săvârșirea unei infracțiuni, ulterior adoptării actelor normative mai sus menționate, o astfel de interceptare sau înregistrare a convorbirilor ori comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare se realizează cu autorizarea motivată a judecătorului, la cererea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în condițiile prevăzute de lege.

33. De asemenea, prin Decizia nr. 779 din 28 noiembrie 2017*, nepublicată încă în Monitorul Oficial al României, Curtea Constituțională a statuat că sintagma „*alte organe specializate ale statului*” din dispozițiile art. 142 alin. (1) din noul Cod de procedură penală nu vizează persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la executarea măsurilor de supraveghere la care se face referire în art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968. Astfel, prin Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016, Curtea și-a fundamentat soluția din perspectiva persoanelor care pun în executare mandatul de supraveghere tehnică, iar nu din perspectiva persoanelor care asigură suportul tehnic pentru realizarea activității de supraveghere tehnică. Referitor la suportul tehnic pentru realizarea activității de supraveghere — sub imperiul vechiului Cod de procedură penală, ca, de altfel, și sub cel al noului Cod —, acesta era asigurat de persoane fără atribuții de cercetare penală, în limitele competențelor acestora, motiv pentru care dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 impuneau persoanelor chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări obligația de a păstra secretul operațiunii efectuate, încălcarea acestei obligații fiind pedepsită penal, așa cum prevede și noul Cod de procedură penală în cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. (3).

34. În același sens sunt și deciziile Curții Constituționale nr. 410 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 1 mai 2008; nr. 348 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 22 aprilie 2009 și Decizia nr. 734 din 23 noiembrie 2017**, nepublicată în Monitorul Oficial al României la data pronunțării prezentei decizii.

35. Cât privește dispozițiile art. 224 ultimul alineat din Codul de procedură penală din 1968, Curtea a constatat că judecata se desfășoară de către o instanță independentă și imparțială, în condiții de publicitate, oralitate și contradictorialitate, iar judecătorul își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat, verificând, evaluând și coroborând probele, astfel că informațiile culese imediat după săvârșirea faptei reclamate, în măsura obținerii lor legale, nu pot crea în mod concret riscul unui abuz de procedură (a se vedea Decizia nr. 524 din 7 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 7 septembrie 2006).

36. De asemenea, prin Decizia nr. 385 din 13 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 14 mai 2010, Curtea a mai arătat că actele premergătoare au o

natură proprie, care nu poate fi identificată sau subsumată naturii precise și bine determinate a altor instituții. Așa cum rezultă din chiar denumirea lor, acestea premerg fazei de urmărire penală, având un caracter de anterioritate desprins din scopul instituirii lor, și anume acela de a completa informațiile organelor de urmărire penală, de a verifica informațiile deținute și de a fundamenta convingerea organului de cercetare penală ori a procurorului cu privire la oportunitatea începerii ori neînceperii urmăririi penale. Așa fiind, aceste acte, prin conținutul lor, au un caracter *sui generis*, limitat însă de atingerea scopului. Abia dincolo de această graniță se poate vorbi de o împingere într-un cadru extraprocesual a actelor care trebuie îndeplinite sub hegemonia garanțiilor impuse de faza urmăririi penale.

37. Curtea a reținut că efectuarea în practică, în cadrul actelor premergătoare, a unor acte specifice urmăririi penale, în scopul eludării garanțiilor procesuale asigurate persoanelor implicate într-o urmărire penală, în speță a dreptului la apărare, chiar dacă ar fi reală, reprezintă o problemă de aplicare și respectare a legii, care nu intră sub incidența contenciosului constituțional.

38. De altfel, prin Decizia nr. 141 din 5 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 585 din 30 noiembrie 1999, Curtea a reținut că garantarea dreptului la apărare nu se poate asigura în afara procesului penal, înainte de începerea urmăririi penale, când făptuitorul nu are calitatea procesuală de învinuit sau inculpat. Efectuarea de către organele de urmărire penală a unor acte premergătoare, anterior începerii urmăririi penale, în vederea strângerii datelor necesare declanșării procesului penal, nu reprezintă momentul începerii procesului penal și se efectuează tocmai pentru a se constata dacă sunt sau nu temeiuri pentru începerea procesului penal. S-a mai reținut, de asemenea, că, deși, în conformitate cu prevederile art. 224 din Codul de procedură penală din 1968, procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă, dreptul la apărare al învinuitului nu poate fi considerat ca fiind încălcat, pentru că acesta are posibilitatea de a-l combate cu alt mijloc de probă, atunci când instanța ar înțelege să-i dea eficiență.

39. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, pronunțată prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

40. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cornelia Grumeza, Daniela Oprescu și Ioan Tudor în Dosarul nr. 5.243/86/2014/a3 al Tribunalului Suceava — Secția penală și constată că dispozițiile art. 91¹, art. 91² și art. 224 din Codul de procedură penală din 1968 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Suceava — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 martie 2018.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

* Decizia nr. 779 din 28 noiembrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 24 mai 2018.

** Decizia nr. 734 din 23 noiembrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 23 aprilie 2018.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 189

din 29 martie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 118 alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Constantin Lifu în Dosarul nr. 1.401/259/2016 al Judecătoriei Mizil. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 952D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 15 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.401/259/2016 al Judecătoriei Mizil, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**. Excepția a fost ridicată de Constantin Lifu, în contradictoriu cu Inspectoratul de Poliție Județean Prahova, într-o cauză civilă având ca obiect o plângere contravențională.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că prin prevederile legale criticate se instituie o competență teritorială exclusivă de soluționare a plângerii contravenționale îndreptate împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor, în favoarea exclusivă a judecătoriei în a cărei rază teritorială a fost constatată fapta. Apreciază că, prin introducerea plângerii exclusiv la instanța în circumscripția căreia a fost săvârșită contravenția, cetățeanul este privat de posibilitatea de a-și putea pregăti o apărare eficientă, având în vedere faptul că participarea contravenientului la ședințele de judecată este îngreunată, acesta fiind nevoit să se deplaseze la distanțe mari de domiciliul său, ceea ce implică și cheltuieli financiare mari. Așa fiind, autorul excepției consideră că prin reglementarea criticată se aduce atingere liberului acces la justiție al cetățeanului, întrucât

obligarea contravenientului de a se deplasa la judecătoria în a cărei rază teritorială a fost constatată fapta reprezintă o condiționare abuzivă, care îl poate pune pe acesta în situația de a renunța la plângere.

6. **Judecătoria Mizil** apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 este neîntemeiată. Instanța de judecată arată, astfel, că reglementarea competenței teritoriale a instanței, în cazul plângerilor contravenționale, nu constituie o încălcare a liberului acces la justiție, ci are menirea de a da expresie dreptului la un proces echitabil prin asigurarea administrării cu celeritate a probelor strânse de lucrătorii poliției rutiere.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, potrivit căroră „*Împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază de competență a fost constatată fapta.*”

12. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și celor ale art. 24 privind dreptul la apărare.

13. **Examinând excepția de neconstituționalitate**, Curtea constată că prevederile art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice au mai făcut, în numeroase rânduri, obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare celor

formulate în prezenta cauză, prilej cu care Curtea a statuat în sensul conformității acestora cu Legea fundamentală.

14. În acest sens sunt, spre exemplu, Decizia nr. 131 din 13 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 12 mai 2014, Decizia nr. 281 din 8 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 2 iulie 2014, Decizia nr. 125 din 10 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 13 mai 2015, și Decizia nr. 84 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 23 mai 2017, prin care Curtea a reținut că textul de lege criticat nu îngrădește dreptul părților la un proces echitabil, ci instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, și anume instanța competentă să soluționeze plângerea. Această modalitate de reglementare reprezintă, însă, opțiunea legiuitorului, fiind în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, privind competența și procedura în fața instanțelor judecătorești.

15. De asemenea, Curtea a constatat că reglementarea competenței teritoriale a instanțelor judecătorești în cauzele având ca obiect plângerile împotriva proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravenției, prin care se constată încălcări ale prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, este menită să dea expresie garanțiilor constituționale ale art. 21, prin asigurarea administrării cu celeritate a probelor strânse de lucrătorii poliției rutiere.

16. Totodată, Curtea a statuat că stabilirea competenței teritoriale unice a instanței de judecată pentru soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei/unor contravenții la circulația pe drumurile publice are în vedere aplicarea unui criteriu general și obiectiv, și anume cel al locului unde a fost săvârșită și constatată contravenția, ceea ce este pe deplin justificat și rezonabil în considerarea specificului acestei categorii de contravenții, și anume mobilitatea sau starea de tranzit în care se află persoanele ce circulă pe drumurile publice și care trebuie să

respecte aceleași reguli de circulație prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

17. În fine, prin Decizia nr. 281 din 8 mai 2014, paragraful 18, precitată, Curtea a reținut că, potrivit art. 109 alin. (9) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, prevederile acesteia se completează cu cele ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, care, la art. 47, face trimitere, la rândul său, la prevederile Codului penal ori la cele ale Codului de procedură civilă, după caz. Or, prevederile art. 183 alin. (1) și art. 200 alin. (2) din Codul de procedură civilă prevăd, pe lângă posibilitatea îndeplinirii prin poștă a actelor de procedură, și o serie de garanții ale drepturilor reclamantului, căruia, de pildă, i se vor comunica în scris lipsurile cererii de chemare în judecată, cu mențiunea că, în termen de cel mult 10 zile de la primirea comunicării, trebuie să facă completările sau modificările dispuse, sub sancțiunea anulării cererii. Așadar, chiar dacă art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 instituie competența teritorială exclusivă a instanței de judecată de la locul săvârșirii și constatării faptei contravenționale, acest lucru nu îl obligă, în sine, pe reclamant, la cheltuieli suplimentare cauzate de deplasarea în acea localitate pentru a fi prezent la fiecare termen de judecată sau pentru a depune diverse acte procedurale necesare la dosar și nici nu poate conduce la încălcarea dreptului de soluționare a cauzei într-un termen rezonabil. Tocmai în considerarea unor astfel de situații, legiuitorul a reglementat modalități alternative care să garanteze exercitarea efectivă și deplină a drepturilor materiale și procesuale ale oricărei persoane ce dorește să se adreseze justiției pentru apărarea drepturilor și intereselor sale legitime.

18. Neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, argumentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Constantin Lifu în Dosarul nr. 1.401/259/2016 al Judecătoriei Mizil și constată că prevederile art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Mizil și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 martie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

privind aprobarea Normei tehnice feroviare nr. 56-003: 2018 „Vehicule de cale ferată. Prescripții privind salubritatea, deratizarea, dezinfecția și dezinsecția vagoanelor-bar, vagoanelor-restaurant/bistro, vagoanelor-cușetă și de dormit”

Având în vedere Referatul de aprobare al Direcției transport feroviar nr. 35.131 din 14 februarie 2018, ținând seama de prevederile art. 4 alin. (1) lit. i) din anexa nr. 1 „Regulament de organizare și funcționare a Autorității Feroviare Române — AFER” la Hotărârea Guvernului nr. 626/1998 privind organizarea și funcționarea Autorității Feroviare Române — AFER, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 4 alin. (1) pct. 1 și 12 și art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se aprobă Norma tehnică feroviară nr. 56-003: 2018 „Vehicule de cale ferată. Prescripții privind salubritatea, deratizarea, dezinsecția și dezinsecția vagoanelor-bar, vagoanelor-restaurant/bistro, vagoanelor-cușetă și de dormit”, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Norma tehnică feroviară stabilește cerințele generale, cerințele specifice, cerințele tehnice, categoriile și nomenclatoarele lucrărilor minime de salubritate, condițiile de recepție și criteriile de admisibilitate pentru serviciul de salubritate, deratizare, dezinsecție și dezinsecție a vagoanelor-bar, vagoanelor-restaurant/bistro, vagoanelor-cușetă și de dormit din componența garniturilor de tren de călători.

Art. 2. — (1) Prevederile normei tehnice feroviare prevăzute la art. 1 alin. (1) se aplică:

a) de operatorii de transport feroviar de călători la întocmirea caietelor de sarcini/specificațiilor tehnice/contractelor/caietelor

de prestații/comenzilor pentru contractarea, respectiv efectuarea serviciului de salubritate;

b) de operatorii economici autorizați ca furnizori feroviari care prestează serviciul de salubritate la elaborarea specificațiilor tehnice pentru serviciul de salubritate a vagoanelor-bar, vagoanelor-restaurant/bistro, vagoanelor-cușetă și de dormit;

c) deținătorilor de vehicule care nu au calitatea de operatori feroviari, dar care sunt înscrși în Registrul național al vehiculelor — RNV.

(2) În cazul vehiculelor care se află în componența trenurilor internaționale care circulă pe teritoriul României, prevederile normei tehnice feroviare se aplică inclusiv vehiculelor care nu au ca deținători operatori economici cu responsabilitate juridică română, în condițiile în care aceste prevederi nu constituie o barieră în direcția realizării interoperabilității sistemului feroviar.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării.

Ministrul transporturilor,

Lucian Șova

București, 10 mai 2018.

Nr. 960.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 522 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 26

din 16 aprilie 2018

Dosar nr. 3.464/1/2017

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele delegat al Secției I civile
Eugenia Voicheci	— președintele Secției a II-a civile
Cristina Petronela Văleanu	— judecător la Secția I civilă
Elena Floarea	— judecător la Secția I civilă
Carmen Georgeta Negrilă	— judecător la Secția I civilă
Florentin Sorin Drăguț	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Veronica Magdalena Dănăilă	— judecător la Secția a II-a civilă
Ileana Izabela Dolache	— judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Tatiana Gabriela Năstase	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 3.464/1/2017 este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Sedința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Caraș-Severin — Secția I civilă cu privire la dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „analiza posibilității ca instituția Camerei executorilor judecătorești să stea în instanță, în nume propriu, respectiv verificarea calității procesuale a Camerei executorilor judecătorești în litigiile având ca obiect acte emise de executorii judecătorești care nu mai profesează”.

După prezentarea referatului cauzei de către magistratul-asistent, constatând că nu sunt chestiuni prealabile de discutat sau excepții de invocat, președintele completului, doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, a declarat dezbaterile închise, iar

completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. În Dosarul nr. 1.721/208/2016, Tribunalul Caraș-Severin — Secția I civilă a fost investit cu soluționarea apelului declarat de reclamanta V.V.A. într-o acțiune având ca obiect, printre altele, constatarea nulității absolute a actului de adjudecare încheiat de Biroul Executorului Judecătoresc T.V.

2. Prin Încheierea din 9 noiembrie 2017, pronunțată în dosarul anterior menționat, Tribunalul Caraș-Severin — Secția I civilă a dispus, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei probleme de drept: „analiza posibilității ca instituția Camerei executorilor judecătorești să stea în instanță, în nume propriu, respectiv verificarea calității procesuale a Camerei executorilor judecătorești în litigiile având ca obiect acte emise de executorii judecătorești care nu mai profesează”.

3. Cererea de pronunțare a hotărârii prealabile a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 15 decembrie 2017.

II. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

4. Din încheierea de sesizare pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin — Secția I civilă nu rezultă norma de drept intern în privința căreia se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile.

III. Expunerea succintă a procesului

5. Judecătoria Caransebeș, prin Sentința civilă nr. 1.710/2016 din 16 noiembrie 2016, a admis excepția invocată de Camera executorilor judecătorești de pe lângă Curtea de Apel Timișoara, a constatat lipsa calității procesuale pasive a Camerei executorilor judecătorești de pe lângă Curtea de Apel Timișoara, a admis excepția autorității lucrului judecat invocată de pârâți și a respins toate capetele de cerere ale acțiunii formulate de reclamanta V.V.A. în contradictoriu cu pârâții G.C. și G.O.

6. În ceea ce privește excepția lipsei calității procesuale pasive invocate de Camera executorilor judecătorești de pe lângă Curtea de Apel Timișoara, problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări, Judecătoria Caransebeș a constatat excepția întemeiată, având în vedere prevederile Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată, cu modificările ulterioare (în continuare, *Legea nr. 188/2000*) reținând că această entitate nu este titular de drepturi și obligații în cadrul raportului juridic de drept substanțial care constituie temeiul executării silite a obligațiilor asumate de către părțile acestui raport. În afară de părțile raportului juridic de drept substanțial, în cadrul executării silite, calitatea procesuală pasivă mai poate reveni adjudecatorului, care, în realitate, este titularul unui drept transmis, pe cale silită, de către una dintre părțile raportului juridic inițial.

7. În ipoteza cauzării unor prejudicii prin încălcarea obligațiilor profesionale de către executorul judecătoresc, răspunderea civilă a acestuia poate fi angajată în condițiile legii civile, potrivit art. 45 din Legea nr. 188/2000. Mai mult, executorul judecătoresc se află în exercitarea unor atribuții conferite de lege, acesta constituind temeiul efectuării actelor de executare în cadrul executării silite.

8. Împotriva acestei sentințe, au declarat apel atât reclamanta V.V.A., cât și pârâții G.C. și G.O., iar, în cadrul soluționării apelului, reclamanta V.V.A. a formulat cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

9. În ședința publică din 9 noiembrie 2017, sesizarea a fost considerată admisibilă, dispunându-se suspendarea judecării, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării care susțin admisibilitatea procedurii

10. Prin Încheierea de ședință din data de 9 noiembrie 2017, Tribunalul Caraș-Severin — Secția I civilă a constatat, în raport cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, motivat de următoarele considerente:

a. de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor legale depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât:

Cererea introductivă are ca obiect constatarea nulității absolute a actului de adjudecare din 28 septembrie 2005 încheiat de Biroul Executorului Judecătoresc T.V., iar, la data adjudecării, executorul în cauză figura ca suspendat din calitatea de executor judecătoresc prin Ordinul ministrului justiției nr. 1.302/C/2005, astfel că acesta nu mai avea calitatea de a încheia acte de executare, împrejurare care invalidează actul sub aspectul inexistenței condiției „*ad validitatem*”.

Față de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, se consideră că problema de drept vizează, în esență, analizarea posibilității ca instituția Camerei executorilor judecătorești să stea în instanța, în nume propriu, respectiv a se verifica calitatea procesuală a Camerei executorilor judecătorești în litigiile având ca obiect acte emise de executorii judecătorești care nu mai profesază, situație care are legătură cu modul de soluționare a fondului cauzei.

b. problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre.

Astfel, din toate hotărârile pronunțate în cauze similare rezultă că instanța supremă nu s-a pronunțat cu privire la aspectul învederat, iar problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nici al unei alte sesizări în condițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

c. Referitor la competența instanței, în speță Tribunalul, de formulare a unei astfel de sesizări, instanța apreciază că este competentă a formula solicitarea.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

11. Prin cererea de sesizare formulată, reclamanta V.V.A. a arătat că executorul judecătoresc care a întocmit actul de adjudecare din 28 septembrie 2005 a cărui nulitate absolută se cere este, în prezent, decedat, astfel încât se impune introducerea în cauză a Camerei executorilor judecătorești de pe lângă Curtea de Apel Timișoara pentru ca hotărârea să fie opozabilă acesteia.

12. La data de 28 septembrie 2005, data întocmirii actului de adjudecare, executorul judecătoresc T.V. era suspendat din calitatea de executor în baza Ordinului ministrului justiției nr. 1.302/C din 14.09.2005, ca efect al unei sentințe penale

despre care Camera executorilor judecătorești de pe lângă Curtea de Apel Timișoara avea cunoștință, întrucât aceasta însăși a solicitat suspendarea; în aceste condiții, chemarea în judecată s-a făcut exclusiv pentru opozabilitate, în calitate de for organizatoric al executorilor judecătorești, fără a se emite pretenții față de această entitate.

13. Camera executorilor judecătorești de pe lângă Curtea de Apel Timișoara are personalitate juridică și, implicit, calitate procesuală prin efectul Legii nr. 188/2000 și art. 27 din Statutul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești și al profesiei de executor judecătoresc, aprobat prin hotărârea Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești nr. 19 din 3 septembrie 2010.

14. Reclamanta a considerat că sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, iar invocarea de către Camera executorilor judecătorești de pe lângă Curtea de Apel Timișoara a prevederilor art. 28 din Legea nr. 188/2000, respectiv faptul că acest for nu are atribuții de executare silită, este lipsit de importanță juridică și nu poate justifica excepția lipsei calității procesuale pasive, întrucât obiectul acțiunii nu este „contestație la executare”, ci constatarea nulității absolute a unui act de adjudecare emis de un executor judecătoresc, în prezent, decedat.

15. Pârâții G.C. și G.O. au solicitat respingerea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, nefiind îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

16. Este unanim acceptat în practica judiciară că executorul judecătoresc care a întocmit un act de executare silită nu are calitate procesuală pasivă în litigiile având ca obiect acțiunile prin care se solicită desființarea acestor acte.

17. Totodată, problema de drept ce face obiectul sesizării nu este o chestiune nouă de drept și nu este determinantă în ceea ce privește soluționarea pe fond a cauzei în ultimă instanță.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată

18. În cuprinsul încheierii de sesizare, Tribunalul Caraș-Severin a arătat că normele de drept intern ce urmează a fi supuse dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt cele care privesc analizarea posibilității ca instituția Camerei executorilor judecătorești să stea în instanță în nume propriu, respectiv de a se verifica calitatea procesuală a Camerei executorilor judecătorești în litigiile având ca obiect acte emise de executorii judecătorești care nu mai profesază.

19. Instanța de fond a constatat că actul de adjudecare a fost emis de executorul judecătoresc vizat, înainte de operarea suspendării acestuia din profesie, cu respectarea dispozițiilor art. 516 din Codul de procedură civilă, precum și a prevederilor art. 511 din același act normativ cu privire la modul de întocmire a procesului-verbal de licitație.

20. În ceea ce privește suspendarea acestuia din funcție, din cuprinsul Ordinului ministrului justiției nr. 1.302/C din 14.09.2005, se poate constata că nu s-a stabilit un termen cert de la care începe să curgă această suspendare, însă în art. 2 din ordinul anterior menționat se arată expres că „Ștampila, legitimația, registrele și lucrările executorului judecătoresc suspendat vor fi depuse, în termen de 5 zile, sub luare de semnătură la Camera executorilor judecătorești în a cărei rază teritorială este situat biroul acestuia. Camera executorilor judecătorești are obligația de a asigura continuarea lucrărilor neexecutate”.

21. Din lecturarea acestui articol, instanța de fond a dedus că suspendarea începe să curgă de la data comunicării acestui ordin, respectiv 6 octombrie 2005, așa cum reiese din Adresa nr. 843 din 20 decembrie 2005, precum și din semnătura de primire depusă pe ordinul comunicat. De altfel, de la această dată au fost calculate cele 5 zile înlăuntrul cărora a fost predată ștampila.

22. În raport cu aceste termene se poate constata că actul de adjudecare a fost emis la data de 28 septembrie 2005, când executorul judecătoresc nu avea cunoștința de această suspendare, pe de altă parte și înainte de termenul față de care suspendarea a operat efectiv, respectiv data de 6 octombrie 2005.

23. S-a mai constatat că, raportat la capătul de cerere având ca obiect constatarea nulității actului de adjudecare în prezenta cauză și Sentința civilă nr. 464 din 9.02.2006 pronunțată de Judecătoria Caransebeș, rămasă irevocabilă, instanța s-a pronunțat asupra acestui aspect.

24. Cu toate acestea, Tribunalul a apreciat că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la aspectele cu care a fost sesizată.

25. În practica judiciară, s-a statuat faptul că, în situația în care obiectul unei cereri este contestație la executare în contradictoriu cu biroul executorului judecătoresc, potrivit art. 643 din Codul de procedură civilă, executorul judecătoresc nu este parte la executarea silită, ci este doar participant la aceasta. Nefiind parte la executarea silită, biroul executorului judecătoresc nu are calitate procesuală pasivă, motiv pentru care o astfel de contestație la executare va fi respinsă ca fiind introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

26. Or, în cauză, obiectul cererii îl reprezintă anularea unui act de adjudecare emis de executorul judecătoresc vizat. Acesta fiind, în prezent, decedat, se solicită a se verifica analiza posibilității ca instituția Camerei executorilor judecătorești să stea în instanța în nume propriu, respectiv de a se verifica calitatea procesuală a Camerei executorilor judecătorești în litigiile având ca obiect acte emise de executori judecătorești care nu mai profesază.

27. Prevederile art. 28 din Legea nr. 188/2000 arată faptul că instituția Camera executorilor judecătorești nu are atribuții de executare silită, însă raportat la obiectul cauzei se impun a fi analizate cauzele de nulitate absolută ale unui act de adjudecare, astfel că apreciază că a fost citată, în mod justificat, partea enunțată, în calitate de părâtă.

28. În temeiul dispozițiilor art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, s-a constatat admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu problema de drept expusă anterior și s-a dispus suspendarea cauzei.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

29. Curțile de apel Alba Iulia, Bacău, Craiova, Oradea, Ploiești, Suceava și Târgu Mureș au comunicat că nu a fost identificată practică judiciară și nu au exprimat un punct de vedere cu privire la chestiunea de drept în discuție.

30. Punctul de vedere exprimat de judecătorii Secției civile a Curții de Apel Brașov este în sensul că, în litigiile având ca obiect acte emise de executorii judecătorești care nu mai profesază, Camera executorilor judecătorești nu are calitate procesuală, dat fiind că, în asemenea situații, nici Legea nr. 188/2000 și nici statutul profesiei nu conferă atribuții judiciare, în același sens opinând și Judecătoria Brașov și Judecătoria Rupea.

31. La nivelul Curții de Apel București, judecătorii din cadrul secțiilor a III-a și a IV-a civile ale Curții de Apel București, Tribunalului București, Tribunalului Ilfov, Tribunalului Giurgiu, Tribunalului Teleorman și judecătoriiilor arondate acestor tribunale, Judecătoria Fetești, Judecătoria Urziceni, Judecătoria Slobozia și parte a judecătorilor din cadrul Tribunalului Ialomița au considerat că, în privința problemei de drept semnalate, Camera executorilor judecătorești din care au făcut parte executorii judecătorești care nu mai profesază nu are calitate procesuală, aceasta fiind o formă de organizare a profesiei de executor judecătoresc, fără atribuții de executare silită.

Au fost avute în vedere dispozițiile art. 60 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 potrivit cărora „Actele executorilor judecătorești sunt supuse, în condițiile legii, controlului instanțelor judecătorești competente”, iar potrivit art. 61 din același act normativ „Cei interesați sau vătămați prin actele de executare pot formula contestație la executare, în condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă”.

Într-un litigiu având ca obiect o contestație la executare întemeiată în drept pe dispozițiile art. 712 din Codul de procedură civilă, instituția Camerei executorilor judecătorești nu are calitate procesuală pasivă, chiar în situația în care actul de executare ce face obiectul contestației la executare este emis de un executor judecătoresc care nu mai profesază.

Ca argument în drept, au fost avute în vedere dispozițiile art. 645 din Codul de procedură civilă potrivit cărora părți, în procedura de executare silită, sunt creditorul și debitorul, iar, în situația concretă din speță, și adjudecatarul.

Ca practică judiciară s-au înaintat Decizia civilă nr. 555R din 28.02.2012 a Tribunalului București — Secția a III a civilă, precum și deciziile nr. 185R din 24.01.2013 și nr. 137R din 3.02.2016 ale Tribunalului București — Secția a III-a civilă, acestea din urmă hotărâri nefiind relevante pe aspectul chestiunii de drept semnalate.

În cadrul Tribunalului Ialomița o parte a judecătorilor au susținut calitatea procesuală a Camerei executorilor judecătorești din care au făcut parte executorii judecătorești care nu mai profesază deoarece, potrivit art. 27 din Legea nr. 188/2000, președintele Colegiului director reprezintă Camera executorilor judecătorești în raporturile acestora cu terții. În consecință, în situația încetării activității unui executor judecătoresc, Camera executorilor judecătorești ar trebui să figureze în proces, până la soluționarea definitivă a acelei cauze.

32. Curtea de Apel Cluj a comunicat că opinia judecătorilor Secției civile din cadrul Judecătoriei Bistrița este în sensul că atât în contestațiile la executare, cât și în plângerile împotriva refuzului executorului judecătoresc formulate potrivit art. 53 alin. (3) din Legea nr. 188/2000, calitate procesuală au doar părțile implicate în raportul execuțional: creditorul și debitorul, pe cale de excepție terțul poprit, dar nu și organul de executare silită, cu atât mai mult forma juridică în care acesta își desfășoară activitatea, în speță Biroul Executorului Judecătoresc.

În susținerea acestei teze au fost invocate dispozițiile Legii nr. 188/2000, legea specială, în care, potrivit art. 53 alin. (3), se prevede că judecata plângerii se realizează cu citarea părților (părți în faza executării fiind debitorul și creditorul). Mai mult, alin. (5) al aceluiași articol stabilește obligația executorului de a se supune hotărârii judecătorești prin care se soluționează plângerea, text de lege care ar fi inutil dacă executorul (sau biroul executorului) ar fi parte în cauză.

În ceea ce privește biroul executorului judecătoresc, ca formă de organizare, nu poate figura ca parte în proces, neavând capacitate procesuală, întrucât executorul judecătoresc este cel investit cu exercițiul unor atribuții care i-au fost conferite prin Legea nr. 188/2000, iar Biroul executorului ca formă de organizare nu are personalitate juridică, potrivit art. 41 și 45 din Statutul Executorului Judecătoresc, patrimoniul biroului executorului judecătoresc având regimul juridic al bunurilor afectate exercitării profesiei executorului judecătoresc.

Conform art. 27 din Legea nr. 188/2000 Colegiul director al Camerei executorilor judecătorești are, printre atribuțiile sale, și pe cea de rezolvare a plângerilor părților împotriva executorilor judecătorești și executorilor judecătorești stagiați, luând măsurile corespunzătoare, pe care le aduce la cunoștință Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești. În acest context, este vorba despre plângeri care țin de răspunderea profesională a executorilor, și nu de plângeri care se formulează împotriva

actelor emise de executorii judecătorești care profesează sau nu, caz în care colegiul director soluționează acest gen de plângeri formulate de terți, nefiind vorba de plângeri formulate de terți împotriva actelor emise de executorii judecătorești într-un anume dosar execuțional.

Se apreciază că în situația încetării activității executorului judecătoresc, Camera executorilor judecătorești din care a făcut parte executorul nu poate avea calitate procesuală și nu poate figura în nume propriu în acest gen de litigii.

În caz de suspendare sau excludere din profesie ștampila, legitimația, registrele și lucrările executorului judecătoresc suspendat sau exclus vor fi depuse, în termen de 5 zile, sub luare de semnătură, la Camera executorilor judecătorești în a cărei rază teritorială este situat biroul acestuia, iar Camera executorilor judecătorești are obligația de a asigura continuarea lucrărilor neexecutate, potrivit art. 51 din Legea nr. 188/2000, caz în care s-ar putea pune problema calității procesuale a Camerei în anumite litigii, doar că în această situație nu mai poate fi vorba de acte emise de executorul judecătoresc care nu mai profesează, ci de lucrări continuate și întocmite de un executor judecătoresc desemnat de colegiul director al Camerei executorilor judecătorești.

La nivelul judecătoriilor Baia Mare și Zalău se consideră că executorul judecătoresc care profesează nu are calitate procesuală în litigiile având ca obiect acte emise de către acesta, în consecință, atunci când nu mai profesează, nici Camera executorilor judecătorești.

33. Curtea de Apel Constanța a învederat că, raportat la prevederile Legii nr. 188/2000, Camera executorilor judecătorești nu are atribuții în acest sens, admițându-se excepția lipsei calității procesuale pasive a acesteia. Ca jurisprudență relevantă s-a anexat Sentința civilă nr. 13 din 6.01.2016 a Judecătoriei Constanța, Secția civilă, și Sentința civilă nr. 10.054 din 21.09.2015 a Judecătoriei Constanța, Secția civilă.

34. Judecătorii Secției I civile ai Curții de Apel Galați și Tribunalului Galați au opinat că, în litigiile având ca obiect acte întocmite de executorii judecătorești care nu mai profesează, Camera executorilor judecătorești nu are calitate procesuală pasivă.

Câtă vreme executorul judecătoresc nu este parte în procedura executării silită, cu atât mai puțin Camera executorilor judecătorești nu poate avea această calitate, în nume propriu, câtă vreme din analiza prevederilor art. 28 din Legea nr. 188/2000 rezultă că nici Camera executorilor judecătorești nu are atribuții în faza de executare silită.

35. Opinia judecătorilor din raza teritorială a Curții de Apel Iași, înaintându-se în argumentarea acestei opinii Decizia civilă nr. 469/A din 21.05.2014 a Tribunalului Vaslui, Secția civilă, este în sensul reținerii lipsei calității procesuale a Camerei executorilor judecătorești în acord cu dispozițiile art. 28 din Legea nr. 188/2000, în litigiile având ca obiect acte emise de executorii judecătorești care nu mai profesează.

În argumentarea acestei opinii, s-a apreciat că anularea actului de adjudecare trebuie să i se opună adjudecatorului, dacă acțiunea a fost promovată de debitor, și nu de executorul judecătoresc.

36. Opinia exprimată de judecătorii din cadrul instanțelor judecătorești din circumscripția Curții de Apel Pitești a fost în sensul că legea nu conferă calitate procesuală Camerei executorilor judecătorești, în nume propriu, în litigiile având ca obiect acte emise de executorii judecătorești care nu mai profesează.

37. Curtea de Apel Timișoara a arătat că nicio altă instanță din raza acestei instanțe nu a identificat existența unor hotărâri cu o asemenea problematică juridică, cu excepția Tribunalului Caraș-Severin care a adresat sesizarea, iar, în absența unei

jurisprudențe în materie, s-a apreciat că, în litigiile având ca obiect actele emise de foștii executorii judecătorești, Camerele executorilor judecătorești nu pot figura în instanță, în nume propriu, această reprezentare legală nefiindu-le conferită nici prin Legea nr. 188/2000 (art. 28), nici prin Hotărârea Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești din România nr. 19/2010 privind aprobarea Statutului Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești și al profesiei de executor judecătoresc, cu modificările și completările ulterioare (art. 31).

38. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat prin Adresa nr. 3.130/C/5.361/III-5/2017 din 17 ianuarie 2018 că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu s-a verificat și nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție

39. În urma verificărilor efectuate, se constată că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat, în repetate rânduri, asupra constituționalității dispozițiilor Legii nr. 188/2000, însă cu privire la alte aspecte decât problema de drept vizată de prezenta sesizare.

40. Deși nu vizează în mod direct chestiunea supusă interpretării sunt relevante considerentele Deciziei nr. 8/2016 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în cuprinsul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 480/28.06.2016, prin care a fost admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție referitor la interpretarea dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, raportat la art. 460 alin. 1, art. 246 alin. 1 și 3 și art. 274 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, în prezent art. 790 alin. (1), art. 406 alin. (1) și (3) și art. 453 alin. (1) din Codul de procedură civilă statuându-se că executorul judecătoresc nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată, în situația în care acesta a renunțat la cererea de validare a popririi ori cererea a fost respinsă de instanță, ca urmare a îndeplinirii obligațiilor de către terțul poprit sau de către debitor.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

41. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, judecătorii-raportori au opinat că sesizarea nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

42. Temeiul sesizării de față îl constituie dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă potrivit cărora „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

43. De asemenea, art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevede că „Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 519, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 519, punctul de vedere al completului de judecată și al părților”.

44. Examinarea textelor legale sus-evocate imprimă concluzia că atât art. 519, cât și art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă condiționează admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile de îndeplinirea unor cerințe cumulativ întrunite.

45. În doctrină, aceste condiții au fost identificate după cum urmează: existența unei cauze aflate în curs de judecată; instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță; cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza; soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere; chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă; problema de drept să fie reală; să suscite interpretări diferite sau contradictorii ale unui text de lege, respectiv să prezinte un grad de dificultate suficient de mare, astfel încât instanța de sesizare să considere că pentru a înlătura orice incertitudine cu privire la securitatea raportului juridic dedus judecății este necesară declanșarea procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă prin pronunțarea unei hotărâri prealabile; chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

46. Examinând condițiile evidențiate se constată că sesizarea nu întrunește toate exigențele procedurale menționate pentru a fi admisibilă.

47. Din datele încheierii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție rezultă că litigiul dedus judecății, aflat în faza apelului la Tribunalul Caraș-Severin, constă în acțiunea, întemeiată pe dispozițiile de drept comun înscrise în Codul civil, ce are ca obiect principal constatarea nulității absolute a unui act juridic (act de adjudecare), reclamanta invocând drept cauză juridică a acțiunii împrejurarea că la data întocmirii actului contestat executorul judecătoresc nu mai avea calitatea de a încheia acte de executare, fiind suspendat din funcție, aspect care ar invalida actul sub aspectul inexistenței condiției *ad validitatem*.

48. Instanța de trimitere este competentă a soluționa cauza în ultimă instanță, urmând a pronunța o hotărâre definitivă, așadar nesusceptibilă de recurs.

49. O chestiune legată de deficiența încheierii de sesizare derivă din nerespectarea dispozițiilor procedurale care impun instanței de trimitere de a efectua, în cuprinsul actului de sesizare, o analiză proprie a condițiilor de admisibilitate, înscrise în art. 519 din Codul de procedură civilă, de natură a evidenția acele elemente apte să concure la admisibilitatea procedurii din perspectiva identificării unei chestiuni de drept care necesită interpretare, a identificării aspectelor care scot în evidență caracterul dificil sau dual al interpretării unei/unor norme de drept, precum și a modului în care chestiunea de drept semnalată poate să determine soluționarea cauzei pe fond.

50. Examinarea încheierii pronunțate de Tribunalul Caraș-Severin denotă că instanța de trimitere se abate de la obligația înscrisă în art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în sensul că nu realizează, în cuprinsul punctului său de vedere, o analiză proprie, efectivă și reală a condițiilor de admisibilitate a sesizării, verificarea și justificarea acestor cerințe fiind realizată doar formal, de vreme ce încheierea de sesizare a instanței supreme cuprinde doar enumerarea și argumentarea într-o manieră eliptică a condițiilor impuse de dispozițiile legale înscrise în art. 519 din Codul de procedură civilă, copierea considerentelor judecătorului fondului în pronunțarea soluției apelate și expunerea, necenzurată, a punctului de vedere exprimat de părțile litigante.

51. Din încheierea de sesizare lipsesc elementele componente care susțin și demonstrează îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a sesizării în legătură cu justificarea acelor

premise care ar legitima identificarea unei probleme de drept concrete referitoare la interpretarea unei norme legale punctuale și a necesității rezolvării de principiu a acesteia pentru soluționarea în fond a cauzei, deficiențe care sunt de natură să pună în discuție fundamentul real al solicitării de pronunțare a unei hotărâri prealabile.

52. Rolul instanței de trimitere care inițiază sesizarea este acela de a arăta în încheierea de sesizare, într-un mod categoric și neîndoielnic, caracterul real al problemei ce face obiectul sesizării, existența unei chestiuni de drept veritabile legată de posibilitatea interpretării diferite a unui text de lege, precum și de a releva, în concret, aspectele care scot în evidență dificultatea problemei de drept supuse dezbaterii și care trebuie să aibă incidență directă în soluționarea în fond a pricinii cu care instanța de trimitere este investită.

53. Toate aceste elemente au menirea de a evidenția dificultatea completului de judecată în a-și însuși o anumită interpretare, demonstrând, în această manieră, necesitatea de a apela la mecanismul de unificare jurisprudențială.

54. Aceste exigențe impuse titularului sesizării sunt necesare în scopul declanșării mecanismului hotărârii prealabile în legătură cu o întrebare care să pună în dezbatere o normă de drept punctuală, o anumită dispoziție legală adecvată speței, iar nu un întreg act normativ care reglementează o anumită materie, deoarece norma legală a cărei dezlegare se cere prin intermediul acestui mecanism de unificare trebuie să se regăsească în soluția care va fi cuprinsă în dispozitivul hotărârii ce urmează să fie dată, indiferent după cum cererea va fi admisă sau respinsă.

55. Raportat la cauza pendinte, întrebarea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție de către Tribunalul Caraș-Severin nu vizează o chestiune de drept concretă, ceea ce conduce la concluzia că sesizarea astfel formulată nu poate fi apreciată ca admisibilă, de vreme ce în cuprinsul acesteia instanța de trimitere — în lipsa identificării acelor norme de drept pe care le consideră incidente — formulează o întrebare legată de interpretarea unui act normativ privind activitatea executorilor judecătorești, respectiv a modalității în care trebuie rezolvată o anumită problematică ivită în soluționarea cauzei, fără însă a demonstra de ce chestiunea de drept semnalată ridică o problemă de interpretare prin raportare la un anumit text de lege aplicabil în speță.

56. Evocarea de către instanța de trimitere în cuprinsul încheierii de sesizare doar a raționamentului avut în vedere de judecătorul fondului în soluționarea problemei de drept deduse judecății și a motivelor pentru care una din părți apreciază că soluționarea apelului formulat presupune dezlegarea unei probleme de drept controversate care constituie obiect al controlului de legalitate nu poate conduce la concluzia justificării cerințelor de admisibilitate a sesizării, atât timp cât punctul de vedere al completului care judecă pricina nu prezintă — după cum deja s-a expus în precedent — elementele de identificare a textului normativ incident în soluționarea în fond a cauzei și argumentele care semnalează dificultatea în care titularul sesizării s-a aflat în interpretarea acestuia.

57. Date fiind rigorile procedurale impuse de legiuitor pentru declanșarea mecanismului de unificare jurisprudențială, nu poate fi acceptată incidența procedurii pronunțării unei hotărâri prealabile în defavoarea obligației instanțelor de a judeca efectiv cauzele cu care sunt investite, de a interpreta și aplica ele însele legea, deoarece interpretarea normelor de către judecător implică tocmai acel procedeu logico-judiciar de stabilire a conținutului și sensului acestor norme.

58. Tocmai de aceea, chestiunea de drept semnalată de instanța de trimitere trebuie să fie în legătură cu aplicarea unei norme de drept punctuale care reclamă serioase dificultăți de interpretare în pronunțarea soluției, și nu simple obstacole care

ar putea fi înlăturate printr-o reflexie mai aprofundată a judecătorului cauzei. Condiția dificultății întrebării prealabile permite judecătorului să fie lămurit asupra unei întrebări reale și veritabile, fără însă a-l libera de obligația de a judeca cauza, deoarece simpla dilemă cu privire la sensul unei norme de drept pe care instanța o stabilește a fi incidentă cauzei sau în privința soluționării unei probleme de drept nu poate constitui temei pentru declanșarea procedurii pe care instanța de trimitere a inițiat-o.

59. Faptul că, în cuprinsul punctului de vedere exprimat, instanța de apel a înlăturat — în raport cu cadrul procesual al investiției sale — norma legală avută în vedere de judecătorul fondului în soluționarea excepției lipsei calității procesuale pasive a Camerei executorilor judecătorești, făcând doar trimitere generică la „normele de drept intern care analizează posibilitatea ca instituția Camerei executorilor judecătorești să stea în instanță în nume propriu, respectiv de a se verifica calitatea procesuală a Camerei executorilor judecătorești în litigiile având ca obiect acte emise de executorul judecătoresc care nu mai profesează”, nu poate conduce la concluzia admisibilității sesizării în lipsa identificării, în cuprinsul încheierii de sesizare, a unei norme de drept concrete care constituie obiectul întrebării formulate în cadrul procedurii prealabile.

60. În aceste circumstanțe, exigențele instituite de art. 519 din Codul de procedură civilă nu pot fi apreciate ca întrunite, atât timp cât soluția dată în această procedură trebuie să privească rezolvarea de principiu doar a unei chestiuni de drept punctuale, și nu întreaga problematică a unui act normativ relativ care reglementează activitatea executorilor judecătorești.

61. Incontestabil, atributul identificării normei incidente în soluționarea cauzei rămâne în sarcina instanței de trimitere, deoarece, în caz contrar, intervenția instanței supreme s-ar transforma într-un mecanism indirect de suprimare a rolului instanței legal investite cu soluționarea unei cauze, respectiv acela de a identifica în mod direct legea aplicabilă raportului juridic dedus judecății instanței de trimitere, contrar art. 521 alin. (1) din Codul de procedură civilă care stabilește că pronunțarea în cadrul acestei proceduri este limitată numai la chestiunea de drept supusă dezlegării.

62. Indisolubil legat de calitatea actului de sesizare se impune a se verifica și condiția de admisibilitate care reclamă examinarea cerinței ca sesizarea să privească o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată.

63. În jurisprudența sa (Decizia nr. 1 din 18 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 20 ianuarie 2014, Decizia nr. 2 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 9 aprilie 2014 etc.), Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut în mod constant că obiectul sesizării l-ar putea constitui atât o chestiune de drept material, cât și una de drept procedural dacă, prin consecințele pe care le produce, interpretarea și aplicarea normei de drept au aptitudinea să determine soluționarea pe fond a cauzei, rezolvarea raportului de drept dedus judecății.

64. Astfel, în principiu, este admisibil ca — în raport cu maniera de interpretare a unui anumit text de lege apreciat a fi incident în soluționarea în fond a cauzei — o chestiune de drept procesual să facă obiect al sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în măsura în care caracterul normei și efectele juridice pe care le produce determină soluționarea în fond a cauzei, astfel cum este și cazul excepției de fond privind calitatea procesuală.

65. Cu toate acestea, în contextul pretențiilor formulate și raportat la conținutul concret al criticilor formulate prin cererea de apel se constată că problema de drept semnalată care face obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție nu are

aptitudinea de a influența raportul de dependență între lămurirea chestiunii de drept care face obiectul sesizării și soluționarea pe fond a cauzei.

66. În analiza condiției de admisibilitate la care s-a făcut referire trebuie pornit de la date concrete ale cauzei, deoarece, spre deosebire de recursul în interesul legii pe calea căruia se rezolvă o problemă de drept controversată, într-o manieră abstractă și generală, în cazul hotărârii prealabile dezlegarea unei chestiuni de drept este una punctuală, adecvată circumstanțelor speței.

67. Ca atare, instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție are obligația de a explicita, în concret, legătura dintre maniera de dezlegare a chestiunii de drept, în raport cu interpretările posibil prefigurate pe care le reclamă textul incident și soluționarea cauzei pe fond.

68. Raportat la cauza pendinte, obiectul sesizării instanței supreme cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile vizează o problemă de drept circumscrisă sferei normelor de drept procesual, titularul sesizării aducând în discuție și analiză calitatea procesuală pasivă a Camerei executorilor judecătorești în litigiile având ca obiect contestarea unui act juridic întocmit de executorul judecătoresc care, la data întocmirii acestuia, nu mai deținea respectiva calitate.

69. Din cuprinsul încheierii prin care s-a dispus sesizarea instanței supreme rezultă că titularul sesizării a reținut, față de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, că problema de drept semnalată — care vizează verificarea calității procesuale a Camerei executorilor judecătorești în astfel de litigii — are legătură cu modul de soluționare a fondului cererii de față care are obiect constatarea nulității absolute unui act juridic, motivat de faptul că cererea a fost fundamentată pe împrejurarea că, la data întocmirii actului de adjudecare contestat, executorul judecătoresc era decedat.

70. Or, în speță, se poate observa că, prin cererea inițială de chemare în judecată, instanța de fond a fost sesizată cu judecarea unei cereri prin care reclamanta V.V.A. a solicitat în contradictoriu cu Biroul Executorului Judecătoresc T.V., precum și părții G.C. și G.O., în calitate de adjudecatari, constatarea nulității actului de adjudecare întocmit la data de 28 septembrie 2005. Motivat de faptul că la data introducerii acțiunii executorul judecătoresc care a întocmit actul ce face obiectul pricinii de față era decedat, în raport cu obiectul cu care instanța a fost investită, partea reclamantă a precizat — în cursul judecării cauzei la instanța de fond — că înțelege să solicite introducerea în cauză a Camerei executorilor judecătorești „exclusiv pentru opozabilitate, în calitate de for organizatoric al executorilor judecătorești, fără a emite pretenții față de această entitate”. Această susținere a fost reiterată de reclamantă și în cuprinsul motivului de apel prin care a formulat critici în legătură cu modul de soluționare a excepției calității procesuale pasive a Camerei Executorilor Judecătorești Timișoara.

71. În acest context circumstanțial, se constată că aspectul referitor la excepția privind calitatea procesuală nu constituie o chestiune de drept care să aibă aptitudinea de a influența soluționarea pe fond a cauzei în raport cu litigiul în care sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost promovată.

72. Impunându-se cu prioritate analiza raportului de dependență dintre chestiunea de drept ce face obiectul sesizării și soluționarea pe fond a cauzei, acesta este inexistent, deoarece statuarea asupra excepției procesuale prin intermediul hotărârii pe care Înalta Curte de Casație și Justiție o va pronunța în procedura mecanismului judiciar de unificare a practicii nu are aptitudinea de a se răsfrânge asupra soluției care urmează a se da asupra fondului dreptului sub aspectul examinării acelor aspecte care țin de dovada existenței ori a întinderii dreptului subiectiv civil valorificat de parte.

73. În consecință, se constată că mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă nu poate fi uzitat atât timp cât legiuitorul a limitat, prin condiția restrictivă de admisibilitate analizată, rolul unificator al instituției juridice a hotărârii prealabile numai chestiunilor de drept care conduc la dezlegarea în fond a cauzei sub aspectul statuării în privința raportului juridic dedus judecării.

74. În considerarea argumentelor expuse, ce fundamentează inadmisibilitatea sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, care prevalează, nu se mai impune analizarea celorlalte elemente de admisibilitate referitoare la noutatea chestiunii de drept și la împrejurarea ca respectiva chestiune să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unei recurs în interesul legii.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Caraș-Severin — Secția I civilă în Dosarul nr. 1.721/208/2016 referitoare la pronunțarea unei hotărâri prealabile privind: „analiza posibilității ca instituția Camerei executorilor judecătorești să stea în instanță, în nume propriu, respectiv verificarea calității procesuale a Camerei executorilor judecătorești în litigiile având ca obiect acte emise de executorii judecătorești care nu mai profesează”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 16 aprilie 2018.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 093879